

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Εν Ελλάδι. . . Δρ. 10
Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ. . . Φρ. γρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Εν ὁδῷ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡμερολόγιον.

Αἱ 78 ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ.
Σκηναὶ τῆς ἐρήμου. Τὰ λεοντάρια τοῦ Γέρο-
Χάρμα. — (Ἡθὴ Βεδουίνων).

Εἶναι μικρὴ (κωμῳδία μονόπρακτος).

Πέραν τοῦ Ἰσθμοῦ (Ὀλυμπία).

Ἔργα καὶ ἡμέραι.

Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά.

Δόξα καὶ Ἔρως (Μυθιστόρημα).

Ἀπαντήσεις ἄνευ ἐρωτήσεων. (Ὁ ἀποθανὼν

Κροῖστος. — Τὸ ἐργαστήριον τοῦ Pasteur).

Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. — Λύσεις — Λύται.

Ἀλληλογραφία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Ἐλευθερίου ἱερομάρτυρος, ἐπι-
σκόπου Ἰλλυρικοῦ, μαρτυρήσαντος περὶ τὸ 226.

ΙΣΤΟΡΙΑ. 1827. Ἀνάκτῃσις τοῦ Βασιλαδίου
ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

ΑΙ 78 ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ ΚΟΡΑΗ

Ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Ν. Πρασσακάκης, ὅστις πέρυσι πολὺτιμα προσήνεγκε δω-
ρήματα εἰς τὸ Ἑθνικὸν Πανεπιστήμιον·
τὴν ἔδραν, τὸ μαρμαρίνον χαρτοπιστή-
ριον καὶ τέσσαρας ἰδιογράφους σελίδας
τοῦ Κοραῆ, ἐξέδωκεν ἐν κομφοτάτῳ τό-
μῳ ἐβδωμάχοντα ὀκτὼ ἀνεκδότους αὐτοῦ
ἐπιστολάς, ὧν αἱ μὲν ἐβδωμάχοντα τέσ-
σαρες ἀποτείνονται πρὸς τὴν οἰκογένειαν
Πρασσακάκη, τρεῖς πρὸς τὸν ἰδιαιτέρον
αὐτοῦ γραμματέα Φίλιππον Φουρνά-
κην καὶ μία πρὸς νεαρὰν γαλλίδα ἐπι-
στεύσασαν αὐτῷ ποιήματι.

Πολλὰ τῶν ἐπιστολῶν τούτων δὲν ἔ-
χουσι μεγάλην σημασίαν εἴτε ἱστορικὴν
εἴτε φιλολογικὴν, ὥς αὐτὸς ὁ ἔντιμος
ἐκδότης αὐτῶν ἐν τῷ προλόγῳ ὁμολογεῖ,
εἰσὶ δ' ἀπλῶς ἐμπορικαὶ ἢ βιβλιοπωλι-
καὶ συντελοῦσαι μόνον εἰς τὸ νὰ κατα-
στήσωσι γνωστὰς τὰς πρὸς πώλησιν τῶν
συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐνεργείας τοῦ ἀοι-
δίου ἀνδρός. Ἀλλὰ ὅμως ἔχουσι μεγά-
λην ἀξίαν, καὶ περὶ τούτων θέλομεν πρᾶ-
γματευσθῆ.

Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τούτων τῶν ἰδιω-
τικῶν ὅλως καὶ γραφεισῶν ἄνευ τῆς ἐλα-
χίστης ὑπονοίας ὅτι ἠδύναντό ποτε νὰ
δημοσιευθῶσι, καταφρίνεται ἀπαξ ἔτι ἡ
ἀκραίφνης τοῦ Κοραῆ φιλοπατρία. Οὐδε-
μίαν παραλείπει εὐκαιρίαν ὅπως ἀναμνη-
σθῇ τῆς Πατρίδος, αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν
ἐνδελέχῃ αὐτοῦ μέριμναν· ἐν τέλει τῶν
ἐπιστολῶν προστίθῃσι θερμὴν τινα εὐχὴν
ἢ ἐπιβλήσιν: «Εἰς ὅλους εὐχομαι τὴν ἀ-

νάκτῃσιν τῆς Πατρίδος». «Διὰ τοὺς οἰ-
κτιμοὺς τοῦ Θεοῦ προσέχετε φίλοι μου
μὴ διὰ προφάσεις χρηματικὰς, ἢ δι' ἄλλα
τέλη ἑλληνικῶν ψυχῶν ἀνάξια, χάσετε
ὅτι δὲν ἐμποροῦν νὰ πληρώσωσι θησαυροὶ
χρημάτων ἄπειροι ΠΑΤΡΙΔΑ. Κεραύνωσέ
με, Θεέ, πρὶν ἀκούσω συμφορὰν τοιαύτην.»
— Ὡ Θεέ, πάλιν φωνάζω, σπλαγχνίσου
τὴν ταλαίπωρον Ἑλλάδα! — «Σ' εὐχομαι
τὸ μέλλον νέον ἔτος καὶ ἀκόλουθα ἄλλα
πολλὰ εὐδαιμονέστατα καὶ ἐξαιρέτως τὴν
ἀνάκτῃσιν τῆς Πατρίδος τῆς ὁποίας ὁ
λογισμὸς μὲ θλίβει ἀκαταπαύστως.»
Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ προέδρου (Καποδιστρίου)
μ' εὐχαρίστησε πολὺ πλεον ἄφ' ὅ,τι ἤλ-
πιζα, διότι ὑπόσχεται τρόπον τινὰ νὰ
κυβερνήσῃ τὴν Ἑλλάδα ὡς γνήσιος υἱὸς
τῆς Ἑλλάδος. Εἶθε».

Ἀλλὰ τὸ πρὸς τὴν μεγάλην Πατρίδα
διαφέρειν δὲν κάμνει αὐτὸν νὰ λησμονῇ
καὶ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ Πατρίδα, τὴν
Χίον. «Χρεωστεῖτε ὅλοι ν' ἀνοίξετε τὰ
κιβώτιά σας καὶ νὰ συνεισφέρητε ἀναλό-
γως ὁ καθείς τῆς καταστάσεώς του, διὰ
νὰ ὀχυρώσῃτε τὸ νησίον (τὴν Χίον) μὲ
κανόνια καὶ στρατιώτας εἰς ὅλα τὰ μέρη
τὸν γύρον ὅπου εἶνε κίνδυνος ἀποβάσεως»
καὶ τοῦτο γρήγορα πρὶν ἐξαφανῇ τοῦ
Σουλτὰν Χασάπη ὁ Στόλος. (12 Φεβρ.
1824).

Συνιστᾷ εἰς τοὺς Χίους, τοὺς ἐν Μασ-
σαλίᾳ καὶ Τεργέστη καὶ Λιθόρῳ, νὰ ἀ-
ναζητήσωσι διὰ κοινῆς ἀναφορᾶς πρὸς
τὴν κυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος τὴν πα-
τρίδα των. Ἐν ἄλλῃ ἐπιστολῇ παρορμᾷ
τοὺς Χίους νὰ ζητήσωσι τὴν προστασίαν
τῆς Γαλλίας πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς πε-
ρικαλλοῦς νήσου. «Ἐγνώρισες βέβαια τὸ
ἔθνος τῶν Γάλλων, ὅτι δὲν εἶναι ἄλλοι
κοινωνικώτεροι καὶ μεταδοτικώτεροι καὶ
φιλανθρωπώτεροι παρὰ τούτους: τῶρα μά-
λιστα ὅτε ἐξεπλύθησαν ἀπὸ τὴν παλαιὰν
λέπραν, θέλουν φιλοτιμηθῆ νὰ προστα-
τεύσωσι καὶ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐλευ-
θερωθῶσιν ἀπὸ τὴν δουλείαν, ἂν ὅχι μὲ
ὅπλα μὲ παντοίους ἄλλους τρόπους φι-
λανθρώπου διπλωματίας» — «Κἄτι ἤρ-
χισα νὰ ἐλπίζω ὑπὲρ τῆς Χίου. Ἄς ἀ-
κούσω τὴν ἀπολύτρωσιν καὶ ἄς ἀποπνεύ-
σω τὴν τελευταίαν τῆς ζωῆς πνοὴν πά-
ραυτα».

Πολλαχοῦ τῶν ἐπιστολῶν τούτων δια-
φρίνεται ἡ εὐθυκρισία, ἡ πάντα τὰ ἔργα
τοῦ Κοραῆ χαρακτηρίζουσα, ἡ ὀρθότης
ἐκείνη περὶ τὴν ἀντίληψιν καὶ ἐκτίμησιν
τῶν προσώπων καὶ πραγμάτων καὶ ἡ ἀ-
νεξαρτησία τοῦ φρονήματος αὐτοῦ. «Ὁ
Μαυροκορδάτος δὲν ὑπογράφεται Ποίγ-

δὲν ἤθελε λάβειν ἀπ' ἐμέ. Ce sont des
imbeciles qui lui ont attaché ce gre-
lot, διὰ νὰ φθείρωσι καὶ αὐτὸν καὶ ὅλης
τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐλπιζομένην εὐδαιμο-
νίαν... Ἡ ἐλευθερία μόνη εὐγενίζει καὶ
ἀληθῶς πριγκιπίζει τὰς ψυχὰς τῶν ἀν-
θρώπων». Ταῦτα δὲ ἔγραψε τοῦ Μαυρο-
κορδάτου ὄντος ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν.

Περὶ τοῦ κακῆς μνήμης Κόραχν ἰδοὺ
τί γράφει ἀπὸ 6 Φεβρουαρίου 1827. «Εἰπέ
με (διὰ τοὺς οἰκτιμοὺς τοῦ Θεοῦ) πότε
ἀναχωρεῖ ὁ Κοραῆς. Δὲν ἐμπορεῖς νὰ
συλλογισθῇς πόσῃ ἀπιστίαν ἔχω εἰς τὸ
Ἀγγλικὸν ἔθνος».

Δριμύτατα καταφέρεται ὁ Κοραῆς κατὰ
τῶν Αὐστριακῶν, ὧν ὁ μισελληνισμὸς
εἶχε καταντήσῃ ἀπεχθέστατος. Τὸ μυ-
στικὸν τῶν ἑλληνικῶν ἐπιστολῶν παρε-
βιάζετο. Ἰδοὺ τί γράφει ἐπὶ λέξει ἐν
τινὶ τῶν ἐπιστολῶν αὐτοῦ: «Τὴν ἐδῶ
κλεισμένην παρακαλῶ σε νὰ κατευθύνῃς
εἰς τὸν Ζ. Βλ. εἰς Τεργέστην μὲ τὸν αὐ-
τὸν τρόπον, ὡς σ' ἐνώχλησα καὶ ἄλλοτε
περὶ ὁμοίας ἀποστολῆς, ἡγουν νὰ τὴν
στείλῃς εἰς κανέν' ἄλλον δυτικὸν χριστια-
νὸν νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὸν Βλ. Οἱ ἄλ-
λόγουροι οὗτοι εἶναι τῆς ἀνάγκης διὰ τοὺς
ἀσεβεῖς ἐπιστολانوίχτας, τοὺς ἀπεριτμή-
τους Τούρκους».

Ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 7 καὶ 20 ἐπιστο-
λῶν ἀποδεικνύεται ὅτι συνέστησε πρὸς
τὸν Θεόδωρον Πρασσακάκην δύο φιλέλ-
ληνας τοὺς Tramper καὶ Dellanoy, οἵ-
τινες τῷ «ἐυστάθησαν ἀπὸ τὴν Βρουξέλ-
λαν ὡς νέοι καλῶς ἀναθραμμένοι καὶ κεν-
τούμενοι ἀπὸ τὸν εὐγενῆ ἔρωτα νὰ βοη-
θήσωσι τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν ὑπὲρ ἐ-
λευθερίας ἀγῶνα» καὶ τὸν Ἀλέξανδρον
Μολλιέρην ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ περάσῃ εἰς
τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ συναγωνισθῇ μὲ τοὺς
Ἕλληνας τὸν ἱερώτατον τῆς ἐλευθερίας
ἀγῶνα.... «ἐλημέρῃσῃ νὰ εἴπω ὅτι ἔχει
καὶ τέσσαρες συνοδίτας καὶ συνηλικιώ-
τας ὁμοίως χρηστοὺς νέους, ὁμοίως προ-
θύμους διὰ νὰ θυσιασθῶσι διὰ τὴν ἐλευ-
θερίαν τῆς Ἑλλάδος».

Ἐν τῇ ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1823 ἐπι-
στολῇ αὐτοῦ ἀναγινώσκομεν: «Ἀπὸ μό-
νην τὴν Ἀφρικὴν δὲν εἶχα ἀκόμη λάβειν
ἐπιστολήν· ἰδοὺ καὶ ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν
ἐπιστολὴ εἰς τὴν ὁποίαν βλέπεις τὴν ἐδῶ
κλεισμένην ἀπόκρισιν. Εἰς αὐτὴν νὰ μὴν
ἀποκριθῶ ἦτο ἀδύνατον καὶ παντελῶς
ἀπάνθρωπον, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔδειξε φι-
λανθρωπίαν ὁ καλὸς οὗτος Δανός. Στείλέ
τὴν παρακαλῶ σε σφραγισμένην καὶ συνω-
δευμένην μὲ δύο σου στίχους γράμματος
καὶ ἕνα Βεγκαριάν ἀπὸ τοὺς ῥαυμένους.

κατ' ἑαυτὸν τὸ ἐκτὸς τοῦ περιβόλου τοῦ
Λεωνίδαίου, τὸ Βουλευτήριον, τὸ
ταμῆον, τὸ Γυμνάσιον καὶ τὸ ἐκεῖ
παρὰ τὴν Ἀλτιν ἐργαστήριον τοῦ
λου. Ἡ εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀλτεως ὕ-
ψους βωμοῦ κοινοῦ πάντων τῶν θεῶν
εὐστοχος ἐπίνοια εἰς τὴν ὀξύτητα
Ἑλλήνων ὀφειλομένη. Θὰ ἐτόλμων
ἰσχυρῶς ὅτι καὶ ἡ ἰδέα, ἡ θεότης αὐτὴ
τέχνης ἐδικαιούτο νὰ ἔχῃ βωμὸν ἐν-
τοῦ ἱεροῦ περιβόλου τῆς Ἀλτεως,
πᾶσα σπιθαμὴ γῆς καὶ πᾶν μάρμα-
ρ-προσώπει τὸ ἐντελές καὶ τὸ ἐξό-
καλόν.

Τε ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ἐξῆλθον τῆς Ἀλ-
τῆς ὀλίγα βήματα κατωτέρω πρὸς
ὁρίζαν ῥέει ὁ Ἀλφειὸς ποταμός, εἰς
ἐκείνῃ καὶ ὁ Κλάδεος. Ἐκεῖ παρὰ
συμβολὴν τῶν δύο ποταμῶν εὐρέθη
ἡν στιγμὴν τὸ ἄρμα τοῦ Φαέθωνος
ἐντελῶς ἀποκρυβῆ ἀπὸ τοῦ ὀρί-
ζαντος. Ἀκτῖνες ὑποκύαντοι διέσχιζον τὴν
ἐν δύνει, ἐν γλυκὺ φῶς ἀργυροει-
πέχυθη πρὸς ἀνατολὰς. Ἡ Ἀρτεμις
ἔρχετο εἰς τὸν ὀρίζοντα τὸν Ἀπόλλωνα.
Ὁν κατὰ μικρὸν ἀπεσβέσθησαν ἐντε-
τὰ χρώματα τῆς δύσεως, ἡ δὲ σε-
πέχυσεν ἰσχυρότερον πλὴν μελαγ-
κώτερον τὸ γλυκὺ φῶς τῆς εἰς τὸ
τοῦ Ἀλφειοῦ, εἰς τὸ Κρόνειον ὄρος
τοῦς περίεχλους λόφους καὶ τὰ ἀ-
κατα ὄρη. Ἀ! Ἐὰν ἡδύνατο νὰ ἔβλεπε
κατὰ παρομοίαν νύκτα τὴν Ἀλτιν
ἐδωμένην τὴν ἀνυπέροχον καλ-
χηρὴν χλαμύδα τῆς, καὶ τὴν ἀρχαίαν
ἐλπίαν, καὶ τοὺς ἀρχαίους κατοίκους
ἐγονάττας τὰς Ὀλυμπιάδας, καὶ τοὺς
ἀνοδίκας στεφανοῦντας τοὺς νικη-

φλοῖστος τῶν ἀργυρῶν ὑδάτων τοῦ
ἱεροῦ καθήδυνε πάντοτε τὴν ἀκοήν,
τὸ ῥεῦμα τοῦ, παρερχόμενον γορ-
καὶ ἀδιαλείπτως, μοὶ ὑπέμνησεν ὅτι
ἐπέρχονται τὰ πάντα εἰς τὸν κό-
ντον. Καὶ αἱ λαμπραὶ τῆς ἀρ-
τῆς Ἑλλάδος ἡμέραι ἦσαν ῥεῦμα τοῦ
ἱεροῦ καὶ παρήλθον

Ὅτε ὑπέστρεψα παρὰ τὰ ἐρείπια τῆς
τῆς, τὸ μεσονύκτιον εἶχε παρέλθει.
ἐβόηθη, ἐπὶ λίθου τινός καὶ ἐκεῖθεν ἐθε-
ν τὸν χῶρον τῶν ἀνασκαφῶν, καὶ τὰ
ἐλπία, τὰ μάρμαρα, καὶ τοὺς
ἐστηριασμένους τῆς κακέϊσε κίονας
ἐκείνους ὑπὸ τοῦ σεληνιακοῦ φωτός.
καὶ χαλαρὰ ἔσειεν ἡμέρα τοὺς θάμνους,
ἐλαφρότατος ἐκεῖνος ψιθύρος μοὶ
νεο οἶωνε στεναγμός τῆς φύσεως
ἐκείνης τὸ ἐκλιπὸν τῆς Ὀλυμπίας
ἐκείνου. Ποία ἀκμή, ἀλλὰ καὶ ποία
ἐκείνης! Σκιαὶ παλαιστῶν ἀνθρώπων
τῆς ἀκρας τῆς παλαιστῆρας, καὶ μι-

τήματα, στεναγμοὶ ἔτι, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ
σιωπὴ ἐπεκράτει πάλιν καὶ τοῦ ἀνέμου
ὁ πένθος στεναγμός. Αἶφνης δονεῖται
ἡ γῆ· ὕμνοι ἐνθουσιώδεις ἀνακρούονται,
τὰ σφάγια σπαίρουσιν ὑπὸ τὴν μάχαιραν
τοῦ Ἱεροφάντου. Ὁ Οἰωνοσκοπὸς ἐτάζει
τὰ σπλάγχνα· ἀρχονται οἱ ἀγῶνες, στε-
φανοῦται ὁ νικητὴς καὶ ἀλαλαγμοὶ σχί-
ζουσι τὸν αἰθέρα. Ὁ Ὀλυμπιονίκης, ἡ
οἰκογένειά του, ἡ ἰδιαιτέρα του πατρίς
ἐπευφημοῦνται ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιώδους καὶ
ἀκατασχέτου πλήθους. Εὐδαιμονίας δά-
κρυα καὶ χαρὰς αὐλακοῦσι τὰς παρειὰς
τοῦ νικητοῦ· εἰς τὴν λύπην θ' ἀντεῖχεν
ἴσως, ἀλλ' ἡ χαρὰ τὸν κατέβαλε καὶ ὡ-
χρὸς μόλις κατορθώνει νὰ βαδίξῃ. Ἀλλ' ἤδη
ὁ θόρυβος παύει. Θεῖαι ἀρμονίαι μούσι-
κῆς ἡχοῦσιν ἐκ νέου εἰς τὸν αἶρα. Μικρὸν
κατὰ μικρὸν ἐκπνέουσι καὶ αὐταί, καὶ
μόνον ὁ μελαγχολικὸς ψιθύρος τῆς πνε-
ούσης αἴρας ἀκούεται ἔτι. Οἱμοὶ! Τὸ
γοητευτικὸν ὄνειρον τοῦ ἐγρηγοροῦντος
παρὰ τὴν Ἀλτιν εἶχε λυθῇ

Ἡγέρθη καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸν μικρὸν
ξενῶνα. Ὅλοι ἐκοιμῶντο ἀμέριμνοι Ὑ-
πτιος ἔρεγγε μακαρίως ὁ ἀγωγεύς. Τὸν
ἀφύπνισα. Μετὰ δέκα λεπτὰ καὶ περὶ
τὴν τρίτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον
ἐγκατελίμπανον τὴν ἱερὰν γῆν τῆς Ὀ-
λυμπίας καὶ τὴν Ἀλτιν. Ὑπὸ τὸ φῶς
τῆς μελαγχολικῆς σελήνης τὴν εἶδον ἀ-
παξ ἔτι ὅτε ἔφθασα εἰς τὸ ὕψος τῆς ὁδοῦ.
Αὔρα πρωϊνὴ ἐπιψύχουσα τοὺς ἐρήμους
λίθους τῆς Ἀλτεως ἐξέπνεε παρὰ τὰ ἐγ-
γὺς δένδρα καὶ τοὺς θάμνους, συρίζουσα
χαλαρῶς πάντοτε, καὶ πάντοτε πενθίμως.
Ἡσθάνομην ὅτι μόνον δι' ὑπερτάτης ἀ-
ποφάσεως ἡδύνατό τις ν' ἀποσπασθῇ
ἀπὸ τῆς ἱερᾶς γῆς. Ἀνέπνευσα βαθέως·
ἔτεινα ἀπληστον οὐδ' εἰς τὴν στοναχὴν
τοῦ ἀνέμου, καὶ ἐκέντησα μανιωδῶς
τὸν ἵππον μου

(Ἐπονται Ἡ κοιλὰς τοῦ Ἀλφειοῦ. Τὰ
ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Φιγαλίας. κλ.)

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ Ἀνατολὴ ἀγαπᾷ ὅ,τι δύναται νὰ
τὴν δικαιολογήσῃ μὴ ἐργαζομένην διὰ
τοῦτο καὶ ἐν τῷ στρατῷ καὶ ἐν τῇ πο-
λιτικῇ ἐξεδηλώθησαν τάσεις ἐπανακαμ-
ψεως εἰς τὰς ἐστίας ἐπὶ τῇ προσεγ-
γίσει τῶν ἀγίων ἡμερῶν. Ἀλλ' ὁ μὲν
στρατὸς ἐκὼν ἄκων θὰ φάγῃ ἐφέτος ἐν
τῷ στρατῶνι τὸν Ἰνδιάνον του, οἱ βου-
λευταὶ ὅμως εὐτυχέστεροι ἐπεράτωσαν
χέρι-χέρι τὸν προϋπολογισμόν καὶ πλεῖ-
στα ἄλλα σχετικὰ καὶ ἄσχετα νομοσχέ-
δια καὶ ἀπέρχονται κατ' αὐτὰς εἰς τὸν

νος ἐπικράτησιν τῶν τελευταίων κομμά-
των ὁ φατριασμός δὲν ἔχει ἀνάγκην ναοῦ·
πᾶσα ἡ ἑλληνικὴ χώρα δύναται νὰ θεω-
ρηθῇ ναὸς ἔχων ὡς ὑπόστεγον τὸν γα-
λανὸν μας οὐρανὸν καὶ ὡς δάπεδον τὸ
κλασικὸν μας ἔδαφος.

Μὴ νομίση τις ὅμως ὅτι ἡ φύσις ἡ ἐλ-
ληνικὴ μετεβλήθη. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς
εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός· εὐγενής, φιλόπα-
τρις, φιλότιμος καὶ γενναῖος· μὴ ἀπελ-
πίσῃ τις βλέπων βδελυροῦς τινας ἐξέχον-
τας δι' ὃν λόγον ἐπιπλέουσι καὶ τὰ θνη-
σιμαῖα! Ἡ ἐκφυλισμένη δύναμις θὰ θοισα-
θεύσῃ καὶ τὰ θνησιμαῖα θ' ἀποσυντεθῶσι!

Κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην πλεῖστα
ὅσα ἀξιοσημεῖωτα συνέβησαν, ἐλλείπει
ὅμως χώρου περιοριζόμεθα εἰς τὴν ἀπλὴν
ἀναγραφὴν τινῶν ἐξ αὐτῶν.

Ἐγένοντο ἀπόπειραι καὶ ἐκτέλειαι
ψευδομαχίας τοῦ ἐν Ἀθήναις στρατοῦ, ἀ-
φίκετο ὁ εὐφυὴς καὶ σθεναρὸς βασιλόπαις
Γεώργιος, ἀφίκετο ὁ πρίγκιψ Γουλιέλμος
Χοετζόλερν καὶ ἀνεχώρησε πάλιν, ἀνευ
εὐτυχῶς φωταψιδῶν ἐπὶ τῶν δημοκρατι-
κῶν βράχων καὶ ἐρειπίων τῆς Ἀκροπό-
λεως· ἐδωρήθη τὸ ἀτυχὲς ἀγαλμα τοῦ
μεγάλου Γκυίλφορδ τῇ φιλομουσῷ Κερκύ-
ρα (ὡς ἡκούσαμεν τὸ ἀγαλμα τοῦ Γλάδ-
στωνος δωρεῖται τῇ Βουλγαρικῇ κυβερνή-
σει)· ἐξεπλάγησαν πολλοὶ τὴν πρωϊάν τῆς
Παρασκευῆς ἰδόντες τὴν «Πρωϊάν» βα-
θῶς πενθηφοροῦσαν καὶ μετὰ συγκινή-
σεως ἀνέγνωσαν τὴν διάψευσιν τῶν ἀνυ-
ποστάτων φόβων τῶν μετὰ τῆς ἀγγε-
λίας τῆς ἐν Πύργῳ τῆς Ἡλείας τελευτῆς
τοῦ διακεκριμένου πολιτευτοῦ Ἀντ. Ἀ.
Ἀντωνοπούλου, ἱκανοὶ δὲ ἐκλεκτοὶ πο-
λιταὶ κατεψύδωσαν μετὰ πρωτοφανοῦς καὶ
δεδικαιολογημένης συγκινήσεως τὸν εἰς
τὴν Ἑσπερίαν ἀναχωρήσαντα Ἀναστά-
σιον Γεννάδιον.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ—ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ—ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἔνεκα τῆς ἐπὶ τῇ προσεχεῖ λήξει τοῦ
ἔτους ἐπισωρεύσεως πολλῆς ὕλης ἀναβάλ-
λομεν εἰς τὸ προσεχές φύλλον τὴν ἀνα-
γραφὴν τῶν ξένων καὶ ἐγχωρίων φιλο-
λογικῶν κ.λ. εἰδήσεων, περιοριζόμεθα δὲ
εἰς τὸ νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν πρὸς τινα
τῶν συνεργατῶν ἡμῶν ἐπιστολὴν τοῦ
δαινοῦ ζωγράφου Λονδοβικὸν Θεορίτου
περὶ τολμήματός τινος διαπραττομένου
ἤδη ἐν μέσαις ταῖς Ἀθήναις κατὰ τι-
μαλφοῦς ἀρχαιότητος.

«Ἀλ· θοὺς θλίψεως μ' ἐπλήρωσεν ἡ εἴ-
δησις ὅτι ἐν Ἀθήναις σκοποῦσι νὰ δια-
σκευάσωσι τὴν μοναδικὴν εἰς τὸ εἶδος τῆς

Ἐκκλησίαν τοῦ Νικοδήμου¹ ἢ μᾶλλον διὰ τὸ εἶπω καλλίτερον ὅτι σκοποῦσι νὰ ἀσχημίσωσι.

Διότι τοῦτο πρέπει νὰ εἴπῃ τις ἂν ἐκτελεσθῇ ἡ σκέψις αὕτη τοῦ νὰ ἀντικαταστήσωσι τὸν ὑπάρχοντα ὠραίον καὶ ἀρχαιοπρεπῆ θόλον τοῦ Νικοδήμου τὸν ἐντελῶς ὅμοιον πρὸς τὸν τοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Σοφίας δι' ἐνὸς μεταγενεστέρας ἐποχῆς ὑψηλοῦ θόλου.

Ὅτε ἐγὼ κατὰ τὸ 1852 ἦλθον εἰς Ἀθήνας ἐκ παντὸς τρόπου ἡ Αὐτοκρατορική Ῥωσικὴ Πρεσβεία, καθὼς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ἥτις ἐδωρήσατο εἰς τὴν ἀνωτέρω Πρεσβείαν τὸν ναὸν τοῦτον ἀπὸ κοινοῦ προσεπάθουν ὅπως διατηρήσωσι τὸ ἀρχαῖον σχῆμα τοῦ ναοῦ καὶ ἐντελῶς πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης νὰ ἐπιδιορθώσωσιν. Ὑπὲρ τούτου εἰργάσθη ὁ γραμματεὺς κ. Necludoff.

Βραδύτερον, ὅτε οἱ Ἕλληνες ἐν Πετροπόλει ἰδίαν ἔκτισαν Ἐκκλησίαν, ἔλαβον τὸ σχέδιον ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἔκτισαν ἐν Πετροπόλει τὴν νέαν αὐτῶν Ἐκκλησίαν ἀκριβῶς κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς περιφύτου ταύτης Ἐκκλησίας τοῦ Νικοδήμου.

Ἄν τῇ ἀληθείᾳ σκοπῇται ἡ παραμύρφωσις τοῦ οἰκοδομήματος τούτου, θερμῶς σὰς παρακαλῶ, ἀξιότιμε φίλε, ὅπως πάντα λίθον κινήσῃς νὰ μὴ ἐκτελεσθῇ ἡ λυπηρὰ αὕτη γνώμη.

Μεγάλην δὲ ἠθέλετε παράσχῃ ἐκδούλευσιν, ἂν ἠδύνασθε διὰ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Πρεσβείας νὰ ἀποσοθήσῃτε τὴν λυπηρὰν ταύτην πράξιν. Καὶ τότε μὲν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θελήσεως τοῦ ἀρχιμανδρίτου Ἀντωνίνου, τοῦ νὰ ἐγερθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀρχαίου καὶ ὠραίου τούτου οἰκοδομήματος, ἀσχημον κωδωνοστάσιον, ἡ δὲ δέποιουσι βῆμα πολὺ ἐκείνου λυπηρότερον εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ σεβάσιμον οἰκοδόμημα θέλοντες ν' ἀμαρτήσωσιν. Ἐλπίζω, ὅτι ἡ Αὐτοκρατορική Ῥωσικὴ Πρεσβεία δὲν θέλει συναινέσει εἰς τὴν βάρβαρον ταύτην διαγωγὴν, ἀλλ' ὅτι θὰ ἀφήσῃ τὸ οἰκοδόμημα εἰς τὴν ὑπάρχουσαν ἤδη μορφήν καὶ κατὰστασιν.

Πιστεύω, ὅτι ἐμάθετε τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ μου **Ἑρρίκου Θειραίου** ἀποθανόντος ἐν Βασιλείᾳ ἦν τῇ ἀληθείᾳ σοφὸς ἀνὴρ καὶ θερμὸς φιλέλλην.

Ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἀπὸ καρδίας ὡς καὶ πάντας τοὺς ἐν Ἀθήναις φίλους μου.

ΛΟΓΟΒΙΚΟΣ ΘΕΙΡΣΙΟΣ

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 582).

Ἡ Βέρθα καὶ ὁ ἐξαδελφός ἐξεπλάγησαν ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ ἐκείνῃ μεταπτώσει ἀπὸ τῆς λύπης εἰς τὴν χαράν, οὗτος δὲ ὁ τελευταῖος ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ὅτι ἡ Μαρία ἐξάπαντος ἠγάπα παραφόρως τὸν χορόν. Ἐν τούτοις εἰς ἡμᾶς εἶνε ἐπι-

ἡπατήθη ὀλιγώτερον παρ' ὅτε ἐξέλαβε τὸν Γεώργιον ὡς φιλοπότην.

Αἱ νεάνιδες ἤρχισαν λίαν ἐνδιαφέρονσαν συζητήσιν περὶ τῆς στολῆς των, ὁ γραμματεὺς ἰδὼν ὅτι ἡ παρουσία του καθίστατο ὅλως ἀνωφελής, ἀφ' οὗ ἔχαιρέτισε τὰς ἐξαδέλφους του, ἀπῆλθεν ὅπως μεριμνήσῃ περὶ σπουδαιότερων. Ἐσπευσε νὰ πέμψῃ προσκλήσεις εἰς τοὺς ἐπιστήμους καὶ προὔχοντας τῆς πόλεως. Πανταχοῦ δ' ἐγένετο δεκτὸς ὡς ἄγγελος εὐτυχίας· αἱ κόραι δὲν ἀγαποῦν τὸν χορόν μόνον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν.

Ὁ Δίτριχ ἐκτελὼν τὰς παραγγελίας ἐκείνας εἶχε μάθει εἰδήσεις, γνωστὰς μόνον ὑπὸ τινων μελῶν τοῦ συμβουλίου καὶ τῶν ἀρχηγῶν τῆς συμμαχίας. Ἐπανῆλθεν οἰκάδε τὴν μεσημβρίαν, κατευχχριστημένος ἐκ τῆς χρήσεως τῆς πρωΐας του, καὶ πρὸ παντὸς ἐφρόντισε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ξένου του. Εὗρε δὲ τοῦτον εἰς παράδοξον ἐνησχολημένον ἐργασίαν.

Ὁ Γεώργιος κατ' ἀρχὰς διεσκέδαζε φυλλομετρῶν ὠραίον βιβλίον χρονικῶν, ὅπερ εὗρεν ἐν τῷ δωματίῳ του. Αἱ κορυφαὶ εἰκόνες τῶν κεφαλαίων γραμμάτων, αἱ θριαμβικαὶ πομπαί, αἱ μάχαι τολημῶν ἐσχεδίουγραφημέναι καὶ μετ' ἐπιμελείας κεχρωματισμέναι, ἀπησχόλησαν αὐτὸν ἐπὶ μακρόν. Εἶτα τὴν κεφαλὴν πλήρῃ ἔχων τῶν πολεμικῶν ἐκείνων εἰκόνων ἤρξατο στυλβῶν τὴν περικεφαλαίαν αὐτοῦ καὶ τὸν θώρακα, εἶτα τὸ ξίφος του, πατρικὴν κληρονομίαν, συνοδεύων τὸ ἔργον του, πρὸς μεγάλην δυσἀρέσειαν τῆς κυρᾶ Σαβίνης, δι' ἁσμάτων ὅτε μὲν φαιδρῶν ὅτε δὲ μελαγχολικῶν.

Ἐν τῇ μέσῃ τῆς τοιαύτης ἐνασχολήσεως κατέλαβεν αὐτὸν ὁ Δίτριχ. Ἀπὸ τῆς κατωτέρας βαθμίδος τῆς κλίμακος εἶχεν ἀκούσει τὴν εὐάρεστον φωνὴν τοῦ Γεωργίου. Ἐσταμάτησε δ' ὀλίγον εἰς τὴν θύραν ὅπως ἀκούσῃ πρὶν διακῶψῃ τὸ θελητικὸν ἄσμα διὰ τῆς αἰφνιδίας εἰσόδου του.

Ἰδοὺ τί ἐμελεπεν ὁ νέος:

Σὲ μὲν στιγμὴ πῶς σβύεται καὶ χάνεται ἡ χαρά! Χθὲς 'ς τ' ἀλογό μου ἐπάνω περήφανος ἀκόμα, Σήμερα ἕνα βόλι τὰ στήθη μου περᾶ, Καὶ αὔριο μὲ θάψουν μέσα 'ς τὸ κρύον χῶμα.

Πῶς φεύγ' ἡ εὐτυχία μαζί μὲ τὸν καιρό! Τοῦ χάρου! τὴν καρδίᾳ σου ζωὴ κι' ἂν τὴ φλο-

Καὶ ἂν τὸ μάγουλό σου σὰν ρόδο κοκκινίῃ, Μαθαίνεται κ' ἐκεῖνο κι' ἂς εἶναι δροσερό.

Ἐνας Θεὸς γνωρίζει τὴν τύχην τὴν 'στερνὴν. Τὸ βράδυ θὰ γυρῇ ἀπὸ τῆς μάχης πίσω, Ἡ ἡ 'στερνὴ μου 'μέρα θὰ εἶν' ἡ σημερινή; Ἐς τ' ἀλογό μου ἐπάνω ποῦ ξέρω ἂν ξε- [ψυχῇσω!]

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔχετε ὠραίαν φωνήν, εἶπεν ὁ φόν Κράφτ εἰσελθὼν. Ἀλλὰ διατί τραγωδεῖτε τόσο λυπητερά τραγούδια; Δὲν εἴμπορᾷ βεβαίως νὰ συγκρίνω τὴν φωνὴν μου μὲ τὴν ἰδικὴν σας. Ἀλλ' ὅταν τραγουδῶ, λέγω πάντοτε εὐθὺς πράγματα ὅπως ἀρμόζει εἰς ἕνα νέον εἰκοσὶν ὀκτῶ ἐτῶν.

Ὁ Γεώργιος ἀπῆκε κατὰ μέρος τὰς ἐ-

ὡς πρὸς τὸν ἐαυτόν σας. Ἀλλ' ὅταν γαῖνῃ κανεὶς εἰς ἐκστρατεῖαν, ὅπως ἡ ἄσμα ὡσὰν αὐτὸ ποῦ ἐτραγωδοῦσιν, δεῖ δύναμιν καὶ παρηγορίαν καὶ κατὰ τὸν ἀνθρώπον νὰ βλέπῃ τὸν θάνατον περισσότερον θάρρος.

— Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς διαφωνοῦν ἀντιτεῖπεν ὁ γραμματεὺς τοῦ μεγάλου βουλίου. Διατί νὰ τὸ κάμνετε καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον δύσκολον εἶνε βέβαιον ὅτι δὲν ἠμποροῦμε ἀποφύγωμεν. Δὲν πρέπει νὰ προσκαλεσθῇ τὸν διάβολον ἂν δὲν θέλῃ νὰ εἰσέλθῃ; Εἰς τὴν κατάστασιν δὲ ὅπου εὐρίσκει σήμερον τὰ πράγματα, ἠμπορεῖτε ἥσθε ἡσυχος ὡς πρὸς αὐτό.

— Πῶς; δὲν ἐκνήρυχθη ὁ πόλεμος; ῥώτησε μετὰ περιεργίας ὁ Γεώργιος. Δοῦξ' ἐδέχθη τοὺς ὄρους τῆς συμμα-

— Δὲν τῷ προτείνουσι πλέον ὅτι ἀπεκρίθη ὁ Δίτριχ ὑπερηφάνως. Ἀλλ' αἰετὸν ἦτο δοῦξ'· τώρα εἶνε ἡ σειρά νὰ βασιλεύσωμεν. Θὰ σὰς εἰπῶ καὶ πρόσσειπε μὲ ἐπίσημον καὶ μυστηριώδη ἦθος, ἀλλὰ, παρακαλῶ, νὰ μείνῃς μακριὰ. Δότε μοι τὸν λόγον σας. Νομίζω ὅτι ὁ δοῦξ' ἔχει δεκατέσσαρας χιλιάδας Ἑλβετῶν; Ἀπατάσθε. Ὁ ἄγγελος τοῦτον ὅποιον ἐστείλαμεν εἰς τὴν Βέρνην εἰς τὴν Ζυρίχην, ἐπέστρεψεν. Ὁ Ἑλβετοὶ οἱ ὅποιοι ἦσαν κοντὰ εἰς Μπρουν-μπάουρεν καὶ ἐπὶ τῶν Ἀλπεθὰ ἐπιστρέφουν ὀπίσω.

— Θὰ ἐπιστρέψουν! ἀνέκραψεν ἕκτος ὁ Γεώργιος. Μήπως καὶ οἱ Ἑλβετοὶ ἔχουν ἰδικόν των πόλεμον;

— Ὅχι, ἔχουν βαθεῖαν εἰρήνην, δὲν ἔχουν χρήματα. Πιστεύσατέ με, περάσουν ὀκτῶ ἡμέραι, θὰ ἔλθουν σταλμένοι διὰ ν' ἀνακαλέσουν ὅλον στρατὸν εἰς τὰς ἐστίαις των.

— Καὶ νομίζετε ὅτι θ' ἀποσυρθῇ ὑπέλαβεν ὁ νέος. Μόνοι των ἐξεστράσαν ὅπως προσέλθουν εἰς βοήθειαν τοῦ δυνάστη; ποῖος ἠμπορεῖ νὰ τοὺς δια-

νὰ ἐγκαταλείψουν τὰς σημαίας των; — Ὡ, ἐλήφθησαν τὰ κατὰλληλα. Ἄν οἱ Ἑλβετοὶ λάβουν διατί νὰ ἐπιστρέψουν, ἐπὶ ποινῇ δημεύσεως περιουσίας των, ἐπὶ ποινῇ θανάτου, νομίζετε ὅτι θὰ μείνουν; Ὁ Οὐλριχ ἔχει ἀρκετὰ χρήματα νὰ τοὺς συντηρῇ καὶ δὲν ὑπηρετοῦν μὲ ὑποσχέσεις μόνον.

— Καὶ σὰς φαίνεται τίμιον αὐτὸν μέσον; ἀντιτεῖπεν ὁ Γεώργιος διὰ τῆς ξείας ταύτης ἡ Συμμαχία δὲν κλέπτει ὅπλα τοῦ ἐχθροῦ της ὅπως κατακτείνῃ αὐτὸν ἔπειτα ἀνυπεράσπιστον;

— Εἰς τὴν πολιτικὴν, ὅπως λέγουσιν, ἀπεκρίθη ὁ γραμματεὺς σοβαρὸν καὶ ὁπρὸς ἦθος ἀναλαβὼν κατέναντι πρωτοπείρου ἐκείνου πολεμιστοῦ, εἰς πολιτικὴν ἢ τιμιότητος εἶνε πάντοτε ποιητὴ. Οἱ Ἑλβετοὶ ἐπὶ παραδείγματι θὰ διακηρύξουν εἰς τὸν δοῦκα ὅτι καθήκον των νὰ μὴ ἀφήσωσι τοὺς στρατιώτας των νὰ περὶ τὰς ἐ-